

## Napfelkelte

Talán reggel volt, amikor – felkelő Napunk a magasságból meglátogatván - a nappal először reánk köszöntött. Midőn a halál árnyákának völgyéből felkelt számunkra a nappali fény, s a hajnalhasadtával megláttuk az Úr dicsőségét, « megemlékeztünk irgalmadról templomod belsejében » (Zsolt 48,10) ó, Istenünk. Hány próféta és király szeretne volna megpillantani e látványt, s mindhiába ! Miért ? Mert akkor még éjszaka volt, az irgalmasság ígéretként még nem érkezett el a várt reggel. Innen fakad ez az ima : « Add, hogy már reggel érezzem irgalmadat, mert benned bízom. » (Zsolt 143,8)

Ámbár e nap valamiféle hajnala sejlett fel, amikor e föld számára Gábiel arkangyal meghirdette az igazság Napja jövetelét, majd mikor egy szűz a Szentlélek által Istent foganta méhébe ; s az is, amikor megszülte. Szintúgy csupán a hajnal pirkadása volt midőn az Úr a földön járva az emberekkel társalgott. De mindezen idő alatt mindaz, ami feltűnt, csupán gyenge fény volt, valamiféle hajnali sugár, olybá, hogy az emberiségben szinte senki sem ismerte fel, hogy már nappal van.

Ködös hajnal volt ez, ahogy Krisztus földi léte is, mindaddig, míg elszenderülvén, majd újból felkelvén ragyogó jelenlétének fényével tova nem űzte e hajnalt, s a reggel elérkezvén e győzelemben egészen el nem tűnt az éjszaka. Ezt olvasod : « A hét első napján korán reggel, amikor a nap épp felkelt, az asszonyok a sírhoz mentek. » (Mk 20,2) Hát nem a reggel ez, mivel a nap már felkelt ? Igen, a feltámadás új tündöklést ad a napnak, a természetesnél még káprázatosabb fényt. « Ha Krisztust emberi módon ismertük is, most már nem úgy ismerjük. »(2 Kor 5,16)

Még ha ereje a végtelenségig növekedjék is, még ha gyarapítaná és szétárasztaná sugarait halandó életünk folyása felett – mivel velünk marad a világ végezetéig – mégsem érkeznenek el soha a dél kitörő fényességéig. Soha itt lent nem jutunk el arra magasságra, ahol majd ő tűnik elő azok számára, akiket méltónak talál e látványra. Ó, igazi dél, tökéletes melegség és fény ! Zeniten lévő Nap, te véget vetsz minden árnyaknak, kiszárítod a mocsarakat, a halál minden bűzét elüldözöd. Ó, örök Nap, aki végetnemérő napot alkotsz nekünk. Ó, déli világosság, a tavasz lágysága, a nyár üdesége, az ősz telje [bősége], s hogy semmit se felejtünk, a tél békés pihenése.

Mutasd meg nekem - mondja a jegyes-, hol található ez a fény, ez a béke, ez a tökéletesség? Jákob, testben élvén, színről színre látta az Urat, s nem halt bele ; Mózes nem képekben, nem rejtélyekben, nem álomban pillantotta meg őt, mint a többi próféták, hanem egészen más, kiválóbb módon, melyet csak ők ketten ismernek ; Izaiás nagyra nyitott szívének szemével magas trónon látta ülni ; Pál kimondhatatlan szavakat hallott elragadtatásakor, s meglátta az ő Urát, Jézus Krisztust. Add, hogy én is - a Lélek segítségével -, megérdemeljem hogy szemléljelek fényedben, ragyogásodban, míg nyájad juhait a leggazdagabb legelőkön legeltetem, s őket a teljes biztonságban pihentetem.